

Crave 1

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Tracy Wolff

Crave 1

Deel 1 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0818-9
ISBN 978-94-023-2589-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6856-1 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Crave*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Bree Archer en Liz Pelletier, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Getty Images en Brusheezy
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 by Tracy Deebis

First published in the United States under the title CRAVE: Crave series #1. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn zonen, die altijd in me hebben geloofd,
en voor Stephanie, die me heeft geholpen weer in mezelf te geloven

O

Als je niet de grenzen opzoekt neem je te veel ruimte in

Ik sta op de startbaan naar het vliegtuig te staren waar ik zo meteen in zal stappen en doe mijn best om niet in paniek te raken.

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Niet alleen omdat ik op het punt sta mijn vertrouwde wereld achter te laten, ook al was dat tot twee minuten geleden wél mijn grootste zorg. Maar nu ik het vliegtuig zie, dat je eigenlijk amper een vliegtuig kunt noemen, komt er een compleet nieuw soort paniek opzetten.

‘Nou, Grace.’ De man die door oom Finn is gestuurd om me op te halen kijkt met een geduldig lachje op me neer. Ik geloof dat hij zei dat hij Philip heet, maar helemaal zeker weten doe ik het niet. Mijn hart klopt zo wild dat ik hem bijna niet kan verstaan. ‘Zin in een avontuur?’

Nee. Nee, ik heb er echt totaal geen zin in. Niet in een avontuur en ook niet in al het andere wat me te wachten staat.

Als je me een maand geleden had verteld dat ik vandaag op een vliegveld in Fairbanks in Alaska zou staan, had ik gezegd dat je je vergiste. En als je me had verteld dat de reden dat ik in Fairbanks zou zijn om met het allerkleinst denkbare sportvliegtuigje naar zo ongeveer het uiterste puntje van de aardbol te vliegen, in dit geval een plaatsje aan de rand van de Denali, de hoogste berg in Noord-Amerika, had ik belijst geantwoord dat je hartstikke high was.

Maar er kan in een maand veel veranderen. En er kan je nog meer worden afgenomen.

Eigenlijk is het enige waar ik de afgelopen weken wél op heb kunnen vertrouwen het feit dat, hoe erg alles ook is, het altijd nog erger kan...

1

Landen is gewoon een ander woord voor jezelf op de grond gooien en hopen dat je niet mist

‘D aar is het,’ zegt Philip wanneer we de toppen van verschillende bergen achter ons hebben gelaten. Hij haalt zijn ene hand van de stuurknuppel en wijst naar een klein groepje gebouwen in de verte. ‘Healy, Alaska. Oost west, thuis best.’

‘Wauw, zeg. Het oogt...’ Piepklein. Het oogt echt piepklein. Veel kleiner dan de wijk in San Diego waar ik vandaan kom, laat staan de hele stad.

Nu is het vanaf deze hoogte best lastig om veel te onderscheiden. Niet vanwege de bergen die als in vergetelheid geraakte monsters boven het gebied uittorenen, maar omdat we midden in een rare nevel vliegen die Philip ‘civiele schemering’ noemt, ook al is het net vijf uur geweest. Maar ik zie wel dat het zogenaamde dorpje dat hij aanwijst een ratjetoe is van her en der neergezette gebouwen.

‘Interessant,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Het oogt interessant.’

Dat is niet de eerste omschrijving die me te binnen schoot, want dat was namelijk een verwijzing naar het oude cliché dat er kennelijk toch plaatsen bestaan waar kalveren op het ijs dansen, maar het is wel de beleefdste.

Philip heeft inmiddels de daling ingezet, ter voorbereiding op wat hoogstwaarschijnlijk de volgende angstaanjagende gebeurtenis zal

worden in de lange reeks angstaanjagende gebeurtenissen die me is overkomen sinds ik tien uur geleden aan boord ging van het eerste van drie vliegtuigen.

En jawel, mijn oog is nog niet gevallen op wat in dit duizend inwoners tellende dorpje (dank je wel, Google) voor vliegveld moet doorgaan of Philip zegt: ‘Hou je goed vast, Grace. De landingsbaan is kort, want het is hier onmogelijk om een langere baan lang genoeg ijsvrij te houden. Het wordt dus een snelle landing.’

Ik heb geen flauw idee wat een ‘snelle landing’ inhoudt, maar het klinkt niet best. Ik grijp het handvat op de deur dat ongetwijfeld speciaal hiervoor is aangebracht en hou me tijdens de daling stevig vast.

‘Oké, meid. Alles of niets!’ zegt Philip tegen me. Dat is trouwens absoluut iets wat thuishoort in de top vijf van dingen die je níét van je piloot wilt horen wanneer je nog in de lucht bent.

De grond doemt wit en massief onder ons op, en ik knijp mijn ogen stijf dicht.

Een paar tellen later voel ik de wielen over de baan stuiten. Dan remt Philip zo hard dat ik naar voren schiet, en alleen de gordel voorkomt dat mijn hoofd contact maakt met het instrumentenpaneel. Het vliegtuig maakt een gierend geluid. Ik heb geen idee of het afgrijselijke gejank afkomstig is van één bepaald onderdeel of dat het een algemene doodskreet is, maar ik besluit er niet bij stil te staan.

Ook al niet omdat we naar links wegglijden.

Mijn hart kan elk moment uit mijn borst springen. Ik bijt op mijn lip en hou mijn ogen stevig dichtgeknepen. Als dit het eind is hoeft ik het niet aan te zien komen.

Die gedachte leidt me af, roept de vraag bij me op wat mijn vader en moeder misschien aan hebben zien komen, en tegen de tijd dat ik die gedachtegang heb onderdrukt heeft Philip het vliegtuig trillend en huiverend tot stilstand gebracht.

Ik weet precies hoe dat voelt. Op dit moment beven zelfs mijn tenen.

Ik doe mijn ogen langzaam open en weersta de neiging om met mijn handen langs mijn lichaam te strijken om me ervan te vergewissen dat ik nog helemaal heel ben.

Philip lacht. 'Een landing uit het boekje.'

Ja, misschien als dat boek een horrorverhaal is. Een dat hij ondersteboven en van achteren naar voren leest.

Maar ik zeg niets. Ik schenk hem het beste glimlachje dat ik tevorschijn kan toveren en graai mijn rugzak onder mijn voeten vandaan. Ik haal er de handschoenen uit die oom Finn me heeft gestuurd en trek ze aan. Dan duw ik de deur van het vliegtuig open en spring op de grond, uit alle macht hopen dat mijn knieën me zullen houden.

Dat doen ze, hoewel niet van harte.

Ik wacht een paar tellen om er zeker van te zijn dat ik niet instort en om mijn gloednieuwe jas strakker om me heen te trekken, want het is buiten letterlijk een graad of min vijftien. Dan loop ik naar de achterkant van het vliegtuig om de drie koffers te pakken die het enige zijn wat er van mijn leven over is.

Als ik ze zie voel ik een steek van pijn, maar ik sta mezelf niet toe te denken aan alles wat ik moest achterlaten, net zomin als ik stilsta bij de gedachte aan de vreemden die nu in het huis wonen waar ik ben opgegroeid. Hoe belangrijk zijn een huis, tekenspullen of een drumstel nu helemaal vergeleken met al het andere wat ik ben kwijtgeraakt?

In plaats daarvan til ik een koffer uit wat voor de laadruimte van het minivliegtuigje moet doorgaan en zet die op de grond. Voordat ik hetzelfde kan doen met de tweede staat Philip al naast me, die de andere twee koffers naar buiten tilt alsof er hoofdkussens in zitten in plaats van al mijn aardse bezittingen.

'Kom, Grace. Laten we gaan voordat je helemaal blauw wordt.' Hij knikt in de richting van een parkeerterrein zo'n tweehonderd meter verderop. Dat is letterlijk het enige wat hier te vinden is, want een gebouw is er niet. Ik had graag even gekreund. Het is nu zo koud dat ik

om een heel andere reden beef. Hoe kan iemand zo leven? Het is onwerkelijk, zeker als je bedenkt dat het die ochtend bij het wakker worden ruim twintig graden was.

Ik kan weinig anders doen dan knikken, dus dat doe ik dan maar. Ik pak het handvat van mijn koffer en sjouw die naar een met beton bestraat terreintje dat kennelijk het vliegveld van Healy moet voorstellen. Compleet het tegenovergestelde van de drukke terminals in San Diego.

Philip haalt me moeiteloos in, met in elke hand een grote koffer. Ik wil nog tegen hem zeggen dat hij de handvatten kan uittrekken en de koffers op de wieltjes kan voorttrekken, maar zodra ik van de landingsbaan op het besneeuwde terrein eromheen stap snap ik waarom hij ze draagt. Het is namelijk vrijwel onmogelijk om een zware koffer door de sneeuw te rijden.

Tegen de tijd dat we halverwege het (gelukkig sneeuwvrij gemaakte) parkeerterrein zijn ben ik half bevroren, ondanks mijn dikke jack en met namaakbont gevoerde handschoenen. Ik weet eigenlijk niet wat ik hiervandaan verder moet doen, hoe ik op het internaat moet komen waarvan mijn oom de directeur is, dus ik draai me om naar Philip om te vragen of hier eigenlijk zoiets als Uber bestaat. Maar voordat ik iets kan zeggen duikt er achter een van de pick-ups op het parkeerterrein iemand op die regelrecht op me afrent.

Ik denk dat het mijn nichtje Macy is, maar dat is lastig te zien, want ze is van top tot teen gehuld in dikke sneeuwkleiding.

‘Je bent er!’ zegt de wandelende berg mutsen, sjaals en jassen.

Ik had het goed. Het is inderdaad Macy.

‘Ik ben er,’ beaam ik droog, terwijl ik me afvraag of het te laat is om van gedachten te veranderen over een pleeggezin. Of om een aanvraag voor een meerderjarigheidsverklaring in te dienen bij de rechtbank. Elke leefsituatie in San Diego is beslist beter dan die in een gehucht met een vliegveld dat uit één start- en landingsbaan en een piepklein parkeerterrein bestaat. Heather komt vast niet meer bij als ik haar app.

‘Eindelijk!’ zegt Macy. Ze steekt haar armen uit om me te omhelzen. Het gaat een beetje onhandig, deels vanwege alle kleren die ze aanheeft, en deels omdat ze bijna twintig centimeter langer is dan ik, ook al is ze een jaar jonger dan mijn zeventienjarige persooontje. ‘Ik sta al meer dan een uur te wachten.’

Ik omhels haar ook, maar laat haar snel los. ‘Sorry, mijn vliegtuig uit Seattle had vertraging,’ antwoord ik. ‘Door de storm daar konden we niet op tijd vertrekken.’

‘Ja, dat horen we vaker,’ zegt ze met een grimas. ‘Het weer is daar kennelijk nog erger dan hier bij ons.’

Ik wil tegensputteren, want sneeuw tot mijlenver in de omtrek en zulke dikke lagen weerbestendige kleding dat zelfs astronauten ervan zouden opkijken lijken mij verschrikkelijk. Maar ik ken Macy niet zo goed, ook al zijn we nichtjes, en ik wil haar niet beledigen. Behalve oom Finn en nu ook Philip is ze de enige die ik hier ken.

En daarnaast ook nog de laatste familie die ik heb.

Daarom haal ik uiteindelijk slechts mijn schouders op.

Kennelijk volstaat dat als antwoord, want ze kijkt me grijnzend aan en draait zich dan om naar Philip, die mijn koffers nog steeds vastheeft. ‘Bedankt dat je haar hebt opgehaald, oom Philip. Ik moest van papa zeggen dat hij je een krat bier verschuldigd is.’

‘Geen enkel probleem, Mace. Ik moest toch in Fairbanks zijn om wat dingen te regelen.’ Hij zegt het achteloos, alsof het niets voorstelt om in een vliegtuig te springen voor een retourtje van een paar honderd kilometer. Maar ja, misschien is dat hier, waar zover het oog reikt alleen bergen en sneeuw te zien zijn, ook wel heel normaal. Volgens Wikipedia heeft Healy tenslotte maar één grote doorgaande weg en is zelfs die in de winter soms afgesloten.

Ik heb de afgelopen maand geprobeerd me een voorstelling te maken van hoe dat eruit moet zien. Hoe dat moet zijn.

Daar zal ik nu snel genoeg achter komen.

‘Nou, hij zegt dat hij dat bier vrijdag komt brengen, dan kunnen jullie als BFF’s de wedstrijd kijken.’ Ze kijkt naar mij. ‘Mijn vader vindt het echt heel erg dat hij je zelf niet kon ophalen, Grace. Er was een noodgeval op school dat niemand anders kon oplossen. Maar ik moet hem meteen gaan halen zodra we terug zijn.’

‘Geen enkel probleem, hoor,’ zeg ik. Wat moet ik anders zeggen? Als ik in de maand na het overlijden van mijn ouders iets heb geleerd, is het wel hoe onbelangrijk de meeste dingen zijn.

Wat kan het mij nu schelen wie me ophaalt, zolang ik maar op het internaat kom. Wat kan het mij nu schelen waar ik woon als ik niet bij mijn vader en moeder kan wonen.

Philip loopt met ons mee naar de rand van het sneeuwvrije parkeerterrein en zet mijn koffers neer. Macy omhelst hem even.

Ik geef hem een hand. ‘Dank je wel dat je me bent komen halen,’ mompel ik.

‘Een kleine moeite. Als je nog eens ergens naartoe wilt vliegen weet je me te vinden.’ Hij knipoogt naar me en loopt over de landingsbaan terug naar zijn vliegtuig.

We kijken hem even na. Dan pakt Macy de handvatten van de twee koffers en sleurt ze over het parkeerterreintje. Ze gebaart dat ik hetzelfde moet doen met de koffer die ik in mijn hand heb. Dat doe ik, ook al zou een deel van me het liefst over de landingsbaan achter Philip aan rennen, in dat vliegtuigje klimmen en eisen dat hij me terugbrengt naar Fairbanks. Of nog beter: terug naar San Diego.

Dat gevoel wordt sterker wanneer Macy zegt: ‘Moet je nog naar de wc? Het is ruim anderhalf uur rijden hiervandaan.’

Anderhalf uur? Dat klinkt onmogelijk, want het kan beslist niet langer dan een kwartier, hooguit twintig minuten kosten om door het dorpje te rijden. Aan de andere kant heb ik tijdens de vlucht over het plaatsje geen enkel gebouw gezien dat groot genoeg was om een inter-

naat met bijna vierhonderd tieners te herbergen, dus misschien staat de school niet in Healy zelf.

Ik moet onbewust denken aan de bergen en rivieren die het dorp aan alle kanten omringen, en ik vraag me af waar ik aan het eind van de dag in vredesnaam zal zijn terechtgekomen. En ook waar ze verwacht dat ik hier zal plassen.

‘Ik hoeft niet,’ antwoord ik na een minuut, ook al keert mijn maag zich om van de zenuwen.

Deze hele dag draaide om de reis hiernaartoe, en dat was op zich al erg genoeg. Maar nu we mijn koffers door het schemerdonker meeslepen en de ijsskoude lucht van ruim onder het vriespunt me bij elke stap in het gezicht slaat, wordt alles opeens supersnel superecht. Zeker wanneer Macy helemaal naar de andere kant van het parkeerterrein loopt, waar net buiten het bestrate gedeelte een sneeuwmobiel staat geparkeerd.

Ik denk even dat ze me in de maling neemt, maar dan laadt ze mijn koffers op de slede die erachter hangt en dringt het tot me door dat dit echt gaat gebeuren. Ik ga zo meteen in de schemering een rit op een sneeuwmobiel maken door Alaska, bij min dertig graden, als ik de app op mijn telefoon mag geloven.

Het enige wat er nog aan ontbreekt is een gemene heks die kakelt dat ze mijn hondje en mij nog wel te pakken krijgt. Hoewel dat op dit punt waarschijnlijk overbodig is.

Ik kijk met iets van geschokte fascinatie toe terwijl Macy mijn koffers op de slede vastbindt. Eigenlijk hoor ik aan te bieden om te helpen, maar ik zou niet eens weten waar ik moest beginnen. En aangezien ik absoluut niet wil dat de schamele bezittingen die ik nog heb over een berghelling worden verspreid, lijkt dit me een goed moment om het aan de experts over te laten.

‘Hier, die zul je hard nodig hebben,’ zegt Macy, terwijl ze een kleine tas openmaakt die al op de slede lag toen we aankwamen. Ze woelt er

even in en haalt er een dikke skibroek en wollen sjaal uit. Ze zijn allebei knalroze, mijn lievelingskleur toen ik klein was, maar tegenwoordig niet meer. Maar ik begrijp dat Macy dat heeft onthouden van de vorige keer dat ik haar zag en ik neem de spullen een beetje ontroerd van haar aan.

‘Bedankt.’ Ik doe mijn best om te glimlachen.

Na een paar mislukte pogingen lukt het me de broek aan te trekken over het thermo-ondergoed en de fleecepyjamabroek met emoji’s erop (de enige fleecebroek die ik heb) die ik volgens de instructies van mijn oom moest aandoen voordat ik in Seattle in het vliegtuig stapte. Daarna bekijk ik aandachtig hoe Macy’s regenboogkleurige sjaal om haar hals en gezicht is gewikkeld en doe dan hetzelfde met die van mij.

Het is moeilijker dan het lijkt, vooral om het ding zo om te doen dat het niet van mijn neus glijdt zodra ik me beweeg.

Uiteindelijk lukt het me toch. Vervolgens pakt Macy een van de helmen die aan de handvatten van de sneeuwmobiel hangen.

‘De helm is gevoerd en beschermt je hoofd dus niet alleen tijdens een ongeluk, maar houdt het ook warm,’ vertelt ze me. ‘Bovendien zit er een vizier aan dat je ogen beschermt tegen de koude lucht.’

‘Kunnen mijn ogen bevriezen?’ vraag ik ontzet, terwijl ik de helm van haar aanneem en heel hard mijn best doe om te negeren hoe lastig het is om adem te halen met de sjaal over mijn neus.

‘Ogen bevriezen niet,’ antwoordt Macy met een onderdrukt lachje, alsof ze zich niet kan inhouden. ‘Maar het vizier voorkomt dat ze trillen en dat voelt prettiger aan.’

‘O, natuurlijk.’ Mijn wangen worden warm en ik buig mijn hoofd. ‘Stom van me.’

‘Welnee.’ Macy slaat een arm om mijn schouders en knijpt me bijna fijn. ‘Alaska komt met een gebruiksaanwijzing. Iedereen die hier voor het eerst is moet veel leren. Je went er snel genoeg aan.’

Ik beloof niets, want ik kan me niet voorstellen dat deze koude, vreemde plek ooit vertrouwd aan zal voelen, maar dat zeg ik niet. Macy heeft juist ontzettend veel gedaan om me het gevoel te geven dat ik welkom ben.

‘Ik vind het echt heel erg dat je hiernaartoe moest komen, Grace,’ gaat ze na een korte stilte verder. ‘Ik vind het natuurlijk superleuk dat je hier bent, maar ik wou maar dat het niet was omdat...’ Haar stem hapert en ze maakt de zin niet af. Dat ben ik inmiddels wel gewend. Nadat mijn vrienden en docenten wekenlang op hun tenen om me heen hebben gelopen, ben ik er wel achter dat niemand de woorden hardop durft uit te spreken.

Maar ik ben te moe om de zin zelf aan te vullen. In plaats daarvan steek ik mijn hoofd in de helm en maak het riempje vast zoals Macy me dat heeft laten zien.

‘Heb je er zin in?’ vraagt ze zodra mijn gezicht en hoofd zo goed mogelijk beschermd zijn.

Het antwoord is hetzelfde als toen Philip me diezelfde vraag in Fairbanks stelde. *Nee, ik heb er echt totaal geen zin in.* ‘Ja, hoor. Absoluut.’

Ik wacht tot Macy op de sneeuwmobiel is geklommen en ga achter haar zitten.

‘Sla je armen om mijn middel!’ schreeuwt ze, terwijl ze de motor start. Ik doe wat ze zegt. Een paar tellen later scheuren we door de duisternis die zich oneindig ver voor ons uitstrekt.

Ik ben nog nooit in mijn leven zo bang geweest.

2

Dat je in een toren woont wil niet zeggen dat je een prins bent

De tocht is niet zo akelig als ik had verwacht.

Ook niet echt fijn, maar dat komt vooral doordat ik al de hele dag onderweg ben en ernaar snak om ergens aan te komen waar ik langer kan blijven dan voor slechts een overstap. Of voor een verschrikkelijk lange rit op een sneeuwmobiel.

En als het op die plek toevallig ook nog eens warm is en vrij van de plaatselijke wilde dieren die ik in de verte hoor janken, ben ik er helemaal voor. Vooral nu mijn complete onderlijf in slaap lijkt te zijn gevallen...

Terwijl ik een manier probeer te bedenken om mijn gevoelloze achterwerk wakker te krijgen verlaten we opeens het pad (en ik gebruik het woord 'pad' in de breedste zin van het woord) en rijden we een soort plateau aan de zijkant van de berg op. We zigzaggen tussen de zoveelste groep bomen door en dan zie ik voor ons opeens lichtjes opdoemen.

'Is dat de Katmere Academy?' roep ik.

'Ja.' Macy mindert vaart en stuurt de sneeuwmobiel om de bomen heen alsof we een reuzenslalom uitvoeren. 'We zouden er over een minuut of vijf moeten zijn.'

Godzijdank. Als ik veel langer buiten moet blijven verlies ik vast een

teen of drie, ondanks de twee paar wollen sokken die ik draag. Iedereen weet natuurlijk dat het koud is in Alaska, maar als ik even iets mag opmerken: het is hier verrékt koud en ik was er níét op voorbereid.

In de verte klinkt weer een luide brul, maar als we de bomen eindelijk achter ons laten gaat mijn aandacht toch vooral uit naar het reusachtige gebouw dat voor ons opduikt en met elke seconde die verstrijkt dichterbij komt.

Eigenlijk moet ik zeggen: het reusachtig kasteel dat voor ons opduikt, want het bouwwerk waar ik naar kijk heeft helemaal niets moderns. En lijkt ook totaal niet op het soort school dat ik ken. Voor mijn vertrek heb ik geprobeerd de school te googelen, maar de Katmere Academy is blijkbaar zo elitair dat zelfs Google er niet van heeft gehoord.

Om te beginnen is het gebouw gigantisch. Echt gigantisch... en enorm uitgestrekt. Vanaf een afstandje lijkt het wel alsof de bakstenen muur aan de voorkant van het kasteel zich om de halve berg heen slingert.

Ten tweede is het sierlijk. Echt supersierlijk, met architectuur die ik vóór vandaag alleen van het vak kunstgeschiedenis kende. Gewelfde poorten, luchtbogen en grote fraaie ramen domineren het bouwwerk.

En ten derde lijken er, wanneer we dichterbij komen en als mijn ogen me tenminste niet bedriegen, waterspuwers op de kasteelmuren te staan. Heuse waterspuwers. Ik weet dat mijn fantasie met me aan de haal gaat, maar ik zou liegen als ik zei dat ik niet min of meer verwacht dat Quasimodo ons bij de ingang staat op te wachten.

Macy houdt stil bij de grote toegangspoort aan de voorkant van het kasteel en typt een code in. Een paar tellen later zwaait het hek open en rijden we verder.

Hoe dichterbij we komen, hoe onwerkelijker alles voelt. Alsof ik vastzit in een horrorfilm of een schilderij van Salvador Dalí. De Katmere Academy mag dan een gotisch kasteel zijn, er is in elk geval geen

slotgracht, houd ik mezelf voor wanneer we de laatste bomen achter ons laten. *En er staat ook geen vuurspuwende draak op wacht bij de ingang.* Er is slechts een lange, kronkelende oprit die er net zo uitziet als de oprit van alle dure middelbare privéscholen die ik ooit op tv heb gezien, alleen is deze vanzelfsprekend bedekt met sneeuw. En leidt die naar de hoge, ongelooflijk mooi bewerkte dubbele houten voordeur van de school.

Een antieke deur.

Een kasteeldeur.

Ik schud mijn hoofd om helder na te kunnen denken. Mijn leven staat echt volledig op zijn kop.

‘Ik zei toch dat het wel mee zou vallen?’ zegt Macy. Ze laat de sneeuwmobiel in een werveling van sneeuw voor de deur tot stilstand komen. ‘We zijn niet eens een kariboe tegengekomen, laat staan een wolf.’

Ze heeft gelijk, dus ik knik en doe alsof ik helemaal niet beduusd ben.

Alsof ik geen zware knoop in mijn maag heb en alsof mijn leven niet voor de tweede keer in een maand tijd ondersteboven is gekeerd.

Alsof er niets aan de hand is.

‘Kom, dan brengen we je koffers naar je kamer en kun je alles uitpakken. Dat helpt vast om je te ontspannen.’

Macy klautert van de sneeuwmobiel, zet haar helm af en trekt haar muts van haar hoofd. Het is de eerste keer dat ik haar zonder de dikke winterkleding zie en ik moet lachen om haar regenboogkleurige haar. Het is kortgeknipt, met wilde plukjes, en zou na drie uur onder een helm plat tegen haar hoofd gedrukt moeten zitten, maar in plaats daarvan ziet het eruit alsof ze net bij de kapper vandaan komt.

En nu ik erover nadenk ziet de rest van haar er al even verzorgd uit, want in haar bij elkaar passende jas, laarzen en skibroek lijkt ze zo van het omslag van een of ander modetijdschrift voor de Alaskanse wildernis te zijn weggelopen.

Zelf zie ik er daarentegen ongetwijfeld uit alsof ik net een potje hebt geknukt met een chagrijnige kariboe. En heb verloren. Zwaar verloren. Dat is wel terecht, want zo voel ik me ook.

Macy laadt snel mijn koffers uit. Ditmaal pak ik er twee. Maar al na een paar stappen over het lange pad naar de imposante voordeur van het kasteel hap ik naar adem.

‘Dat komt door de hoogte,’ zegt Macy. Ze neemt een van de koffers van me over. ‘We zijn vrij snel geklommen en omdat jij van zeeniveau komt zal het een paar dagen duren voordat je aan de ijle lucht gewend bent.’

Bij het vooruitzicht dat ik geen adem kan halen laait de paniekaanval die ik al de hele dag amper op afstand heb kunnen houden meteen weer op. Ik doe mijn ogen dicht, haal zo diep adem als hier mogelijk is en probeer de aanval te onderdrukken.

Ik adem in, houd de lucht vijf seconden vast en adem uit. Precies zoals Heathers moeder me heeft geleerd. Dr. Blake is therapeut en ze heeft me tips gegeven om met de angst om te gaan waar ik sinds de dood van mijn ouders mee worstel. Maar ik ben er niet van overtuigd dat haar tips beter bestand zijn tegen dit alles dan ik.

Ik kan hier echter moeilijk als versteend blijven staan, net als de waterspuwers die op me neerkijken. Vooral niet omdat ik zelfs met gesloten ogen Macy’s bezorgdheid kan voelen.

Ik haal nog een keer diep adem, doe mijn ogen open en werp mijn nicht een geforceerde glimlach toe. *‘Fake it till you make it, hè?’*

‘Het komt echt wel goed,’ zegt ze, haar ogen groot van medelijden. ‘Blijf maar even staan tot je weer op adem bent gekomen. Ik breng je koffers wel naar binnen.’

‘Dat kan ik zelf wel.’

‘Echt, het geeft niet. Doe rustig aan.’ Ze steekt haar hand op in het welbekende stopteken. ‘We hebben geen haast.’

De toon waarop ze het zegt vraagt me om niet tegen te sputteren,

dus dat doe ik niet. Ook al omdat de paniekaanval die ik probeer te onderdrukken mijn ademhaling bemoeilijkt. In plaats daarvan knik ik en kijk haar na terwijl ze mijn koffers een voor een naar de voordeur sjouwt.

Opeens vang ik boven ons een kleurige flits op.

Ik laat mijn blik langs de gevel glijden, maar het gaat zo snel dat ik niet eens zeker weet of het echt is gebeurd. Maar dan zie ik het weer. Een flard rood achter het verlichte raam van de hoogste toren.

Ik weet niet wie het is of waarom dat belangrijk zou zijn, maar ik blijf roerloos staan. Turend. Afwachtend. Benieuwd of diegene zich nog een keer zal laten zien.

Al snel blijkt dat zo te zijn.

Ik kan het niet goed onderscheiden, want de afstand, de duisternis en het vervormende glas van de ruit onttrekken veel aan het oog, maar ik heb de indruk dat ik tegen de lichte achtergrond een krachtige kaak, verward donker haar en een rood jasje ontwaar.

Veel is het niet, en het is onverklaarbaar dat het mijn aandacht heeft getrokken en die ook nog vasthoudt, maar toch blijf ik zo lang naar het raam staren dat Macy mijn koffers allemaal al bovenaan de trap heeft neergezet voordat ik er erg in heb.

‘Durf je het weer aan?’ roept ze vanaf de voordeur naar me.

‘O, ja. Natuurlijk.’ Ik klim de dertig treden op en doe mijn best mijn tollende hoofd te negeren. Hoogteziekte. Nog iets waar ik in San Diego nooit bang voor behoefde te zijn.

Heel fijn.

Ik werp een laatste blik op het raam, maar kijk er niet van op dat degeene die naar me stond te turen weg is. Desondanks trekt er een raadselachtige huivering van teleurstelling door mijn lijf. Maar omdat het nergens op slaat schud ik het van me af. Ik heb op dit moment belangrijkere dingen om me druk over te maken.

‘Wat een ongelooflijke plek,’ zeg ik tegen mijn nichtje.

Ze duwt de dubbele deur open en we gaan naar binnen.

Allemachtig, ik vond het hele kasteelgebeuren met de boogpoorten en het stijlvolle metselwerk vanbuiten al zo mooi. Maar nu ik het vanbinnen zie... nu ik het vanbinnen zie weet ik vrij zeker dat ik een diepe kniebuiging hoor te maken. Of op zijn minst een buiging. Want wauw. Echt... wauw.

Ik weet niet waar ik het eerst naar moet kijken, naar het hoge plafond met de fraaie zwarte kristallen kroonluchter of de open haard met het knapperende vuur die de hele rechtermuur van de hal in beslag neemt.

Uiteindelijk wordt het de haard, vanwege de warmte. En omdat die gewoon waanzinnig mooi is, met een schoorsteenmantel met een ingewikkeld patroon van steen en gebrandschilderd glas dat het licht van de vlammen door de hele ruimte reflecteert.

‘Cool, hè?’ zegt Macy, die achter me staat, met een brede grijns.

‘Supercool,’ antwoord ik instemmend. ‘Deze plek is...’

‘Magisch. Ik weet het.’ Ze beweegt haar wenkbrauwen op en neer. ‘Wil je de rest ook zien?’

Echt wel. Ik ben nog steeds niet overtuigd dat een internaat in Alaska nou zo’n goed idee is, maar dat wil niet zeggen dat ik het kasteel niet wil verkennen. Het is tenslotte wel een kasteel, compleet met stenen muren en fraaie wandkleden die ik stuk voor stuk wil bekijken, op weg naar de deur van een soort gemeenschappelijke woonkamer.

Het enige probleem is dat hoe verder we de school in komen, hoe meer leerlingen we tegenkomen. Sommigen staan in groepjes te praten en lachen, anderen zitten aan een van de door de kamer verspreide bekraste houten tafels, gebogen over een boek, telefoon of laptop. In de hoek achterin hangt een zestal jongens languit op een paar antiek ogende banken in verschillende tinten rood en goud. Ze spelen op een Xbox op een gigantisch televisiescherm. Om hen heen staan een paar andere leerlingen mee te kijken.

Als we dichterbij komen dringt het tot me door dat ze niet naar het videospelletje kijken. Of in hun boek. Of op hun telefoon. In plaats daarvan staren ze allemaal naar mij, want Macy voert me dwars door de kamer mee, alsof ze met me loopt te showen.

Mijn maag verkrampst en ik buig mijn hoofd om niet te laten zien hoe ongemakkelijk ik me voel. Ik snap dat iedereen de nieuweling wil zien, zeker omdat ze het nichtje van de directeur is, maar dat maakt het er echt niet gemakkelijker op om door onbekenden te worden aangestaard. Ook al omdat ik vrij zeker weet dat ik het vreselijkste door de helm geplette kapsel ooit heb.

Tijdens de wandeling door de kamer heb ik het te druk met het vermijden van oogcontact en met het in bedwang houden van mijn ademhaling, maar zodra we door de deur een lange, bochtige gang in lopen, zeg ik eindelijk tegen Macy: 'Ik kan het gewoon niet geloven dat je hier op school zit.'

'We zitten hier allebei op school,' brengt ze me met een snel lachje in herinnering.

'Oké, maar...' Ik ben hier net. En ik heb me nog nooit zo misplaatst gevoeld als hier.

'Maar?' herhaalt ze met opgetrokken wenkbrauwen.

'Het is nogal wat om te verwerken.' Ik tuur naar de adembenemende ramen van gebrandschilderd glas in de buitenmuur en de fraai bewerkte sierlijsten op het gewelfde plafond.

'Klopt.' Ze gaat wat langzamer lopen zodat ik haar kan inhalen. 'Maar het is wel thuis.'

'Jouw thuis, ja,' fluister ik. Ik doe mijn best om niet te denken aan het huis dat ik heb achtergelaten, waar de windgong en windmolentjes van mijn moeder op de veranda de buitenissigste kenmerken waren.

'Ons thuis,' corrigeert ze me. Ze haalt haar telefoon tevoorschijn en verstuurt een kort berichtje. 'Wacht maar af. En nu we het er toch over